שריה לינשה: אר הבי אביו נמי. לה מלי לשנויי

הדרן עלך כיצד אשת אחיו

חולצות ולא מתייבמות.

ד"ה דלמא וכו") ועוד נפרש בגמ' גבי

פלוגתא דרב ור׳ יוחנן: אר הכי

תלתא נמי. אי אמרת בשלמא יש

זיקה ניחא דנקט ארבעה לאשמועינן

דאפי׳ בתרי יש זיקה אלא אי אין זיקה

וטעמא משום ביטול מלות יבמין

לישמעינן תלתא דהוי רבותא טפי

דאסור לבטל אע"ג דחדא מינייהו לא

חזיא לייבומי וכל שכן בד׳ דשתיהן

ראויות להתייבם זה אחת וזה אחת

דאסור ועוד אר"י דמלי לפרש דס"ד

השתא דחיישינן למיתה דתרי כמו

למיתה דחד ולהכי פריך א״ה תלתא

נמי כיון דלא אתא לאשמועינן חידוש

של חשש מיתה מדלא נקט חמשה

דהוי רבותא טפי אלא לאשמעינן דאסור לבטל זה יכול להשמיענו

פירשתי לעיל (דף יח.

גירושיו הלכה טו

טוש"ע אה"ע סימן יב

:סעיף ד

צו ב מיי׳ שם טוש״ע שם

סעיף ג: סעיף ג: צה ג ד מיי׳ שם והלי טו

טוש"ע שם סעיף ד:
א ה ו מיי פ"ז מהלכוי
ינוס הלכה א טוש"ע

לה"ע סי קעה סע"ג: ב ו מיי שם טוש"ע לה"ע שם סעיף ד:

ג ח ט מיימון שם הל׳ ב

ה: ד י מיי שם הלכה א טוש"ע אה"ע שם

טוש"ע אה"ע שם סעיף

וטירוביו לו. כחובות מנ:ז. ב) [ל"ל דתניא], ג) לקמן לז. [תוספתת פ"דן, ד) [גיר' הערוך כחין, ה) לעיל ית. כג: כז: עדיות פ"ה מ"ה, () [ע' תוס' לקמן כת. ד"ה רבי אליעזר], ז) ל"ל יקיימו, ה) [לקמן כח.], ט) [לעיל כ. לקמן כח: סנהדרין נג.],
י) לעיל כ., כ) ולעיל יח.ז. י) נשיר כה, ל) [נשיר יחו], () [שס], ל) [נשיל כד:], () [נשיל כה. כה:], () [ע"ה], ע) ל"ל וחיש את זו נתכוין: וכולן. הנשים הללו: ש) [ע מן, ע) ל ל וחוש אשר יקח, ע) בדפו"ר ליתא מילת אחותה, ל) [רש"ל מח"ו], ק) [לעיל ד. לקמן הבעלים השניים: מותרות לינשת.

> גליון הש"ם רש"י ד"ה דכזיו מיניה בוש הוא כו'. עי' נדה טו ע"ב תוד"ה אפילו ילדה:

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה נשי לא אסרו שכיבתו שכינת זנות הקרונה לא אסרו חת כשהיא כל"ל וחיבות אחותה כשהיא יבמתה נמחק:

מוסף רש"י

הנטען מן האשה. נחשד וילא עליו קול (לקפון צד.). הדרן עלך כיצד ארבעה אחין כו' ומתו הנשואים את האחיות. ונפלו שתיהן יחד לפני האחין, הרי אלו חולצות יסמיין, הריב אלו חודצות. ולא מתייבמות. משוס דתרווייהו זקיקי ליה להאי ותרווייהו זקיקי ליה להאי ואי נסיב חדא קא פגע באחות זקוקתו (לעיל יח.). איסור מצוה ואיסור קדושה. יכמה שנפלה קדושה. יבמה שנפלה לפני יבם והיתה אסורה עליו משום מלוה (שניות מדברי סופרים) או משום קדושה (אלמנה לכהן גדול, קרושה וחלולה לכהן הדיוט) חולצת ולא מתייבמת. וחינה יולחה בלא כלום, אף על גב דגבי כנח כנוס, חף על גב זגבי חייבי כריתות קיימא לן מגזרה שוה דעליה דיולאת הימנו בלא כלום בלא חליצה, התם הוא דאסורה ליה איסור חמור דלא תפסי ניה חיסור דנח מפסי ביה קדושי, אבל איסור מנוה או קדושה דבנות קדושין נינהו, מרבינן מיבמתו יבמתו, יש לך מחרת שעולה השערה מלוץ ואינה עוה ליבום, זו חייבי לחוין ין נג.) ואם היתה . ואיזו (סנהדרין נג.) ואם היתה האחת אסורה על האחד איסור מצוה, אינו מותר באחותה, הואיל והיא מדאורייתא רמיא קמיה, הואי אידן אחות וקוקתו, הלכך בעו חלילה (לקמן בח:). אחותה. של ערוה, כשהיא יבמתה. כגון שנפלו שתי אחיות משני אחין, האחת אסורה משום ערוה, כגון שהיא כלתו או ממותו, או חולצת או מתייבמת. לחות הערוה

דלא פגע באחות זקוקתו, משום דערוה לאו זקוקתו

סי**ל** (לעיל כ.).

דנקט בנו לרבותא אע"ג דאסור באנוסת אביו לר' יהודהף דהתינח בניהן אבל אחיהן אמאי נקט אי לאו לדקדק אבל לאביו לא:

א לקמן סד: ב"מ קו: ברנה. מפני רינון ולעו בני אדם לא אמרינן ליה הולא ולא דמי אבירושרן. אגב מיתה נקט גירושין דאפי׳ נתגרשה כמה פעמים לנטען על אשת אישי דהתם הואיל והוליאה בעלה מפני זה והלך זה ונשאה מכוער הדבר: בותבר' וכולם. החכם והמביא גט והמעיד בחשה להשיחה דתנן בהן לח יכנוסי: שהיו להם נשים. בשעת מעשה ומתו לאחר זמן מותרות אלו

לינשא להם דהשתא ליכא חשד שהרי

בשעה שהעיד בה העד או שאסרה

חכם היתה אשתו קיימת ולא לישא

שנישחו. לחחרים כשחסרה חכם חו

כשהעיד עד במיתת בעלה ומתו

לחכם ולעד ולמביא גט: וכולו.

הנשים האלו מותרות לבניהם או

לאחיהם של אלו המתירים אותן ואין

אסורות אלא להן לבדן: בכז' נתגרשו

לא. דע"י שנתן את עיניו בזו

שהתיר גירש את אשתו: הא. דקתני

אפי׳ נתגרשו כגון דהוי להו קטטה

מקמי הכי דעדיין לא נתן דעתו על

זחת: ה"ג וחיבעים חימה חידי

ואידי דלא הוו להו קטטה: הא. דקתני

נתגרשו לא בדארגיל הוא קטטה

שהוא התחיל להקניט את אשתו:

והא. דקתני אפי׳ נתגרשו בדארגילה

היא קטטה שהיא הקניטתו תחלה:

קם"ד מיסה אמיסה. הא דקתני

וכולן שנישאו לאחרים ומתו קאי נמי

ארישא דקתנים מת הרגתיו הרגנוהו

לא ישא את אשתו וקתני דאם נישאת

לאחר על פיו ומת השני הזה מותרת

לינשה לעד זה ואע"פ שמתו ב׳

בעליה תנשא לשלישי ולא אמרינן

הוחזקה זו קטלנית שהנושאה מת

וגירושין דקתני נתגרשה קאי אגירושין

דלעיל המביח גט כו׳ ואשמעינן דחם

נשחת לחחר בחותו הגט וגירשה

השני הזה מותרת לינשה למביה

גיטה הראשון: בתרי זימני הויא

חוקה. לקמן בהבא על יבמתו (דף סד:)

ניסת לרחשון ומת לשני ומת לשלישי לא תינשא דברי רבי ומתני׳ דלא כרבי

דאי רבי נהי דחשד ליכא מיהו לכל

העולם אסורה שהוחוקה להתאלמן

או להתגרש: מיתה. דקתני הכא

שנישאו לאחרים ומתו מותרות לאו

ברננה לא מפקינן ה"נ ברננה לא מפקינן: **כותני'** יוכולם שהיו להם נשים ומתו מותרות לינשא להם יוכולן שנישאו לאחרים ונתגרשו או שנתאלמנו מותרות לינשא להם יוכולן מותרות לבניהם או לאחיהם: גמ' מתו אין נתגרשו לא אמר ליה רב הלל לרב אשי והתניא אפי' נתגרשו לא קשיא הא דהואי קממה הא דלא הואי קטטה ואיבעית אימא הא והא דלא הואי קטמה ולא קשיא יהא דארגיל הוא הא דארגילה היא: וכולן שנישאו וכו': קס"ר מיתה אמיתה וגירושין אגירושין נימא מתניתין דלא כרבי דאי כרבי האמר בתרי זימני הויא חזקה לא מיתה אגירושין וגירושין אמיתה: וכולן מותרות לבניהם או לאחיהם: מאי שנא מהא ידתנן . הנטען מן האשה אסור באמה ובבתה • ובאחותה נשי לגבי נשי שכיחן ראזלן

אפילו בתלתא: גברי לגבי גברי לא שכיחן אי נמי נשי דלא אסרן שכיבתן אהדדי לא קפדי אהדדי גברי דאסרן שכיבתן אהדדי קפדי אהדדי אי הכי אביו נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעי' אביו סדבזיו בניה מיניה אבל בנו דלא בזיו אביו מיניה אימא לא קמ"ל:

הדרן עלך כיצד אשת אחיו

ארבעה סהאחון שנים מהם נשואים שתי אחיות ומתו הנשואים את האחיות הרי אלו חולצות ולא מתייבמות ואם קדמו וכנסו יוציאו יירבי אליעזר אומר ב"ש אומרים "יקיים וב"ה אומרי' ייוציאו היהיתה אחת מהן אמור' על האחד איסור ערוה אסור בה ומותר באחות' והשני אסור בשתיהן יהאיסור מצוה ואיסור קרושה חולצת ולא מתייבמת "היתה אחת מהן אסורה על זה איסור ערוה והשניה אסורה על זה איסור ערוה האסורה לזה מותרת לזה והאסורה לזה מותרת לזה וזו היא שאמרו יאחותה כשהיא יבמתה או חולצת או מתייבמת: גמ' ש"מ יש זיקה דאי פאין זיקה מכדי הני מתרי בתי קאתיין האי לייבם חדא והאי לייבם חדא לעולם אימא לך אין זיקה ומשום דקסבר יאסור לבטל מצות יבמין דלמא אדמייבם חד מיית אידך וקמבטל מצות יבמין אי הכי תלתא נמי לא מיבעיא קאמרינן לא מיבעיא תלתא דודאי בטלה מצות יבמין אבל ד' למיתה לא חיישינן קמ"ל אי הכי

אכולהו דלעיל קאי אלא אגירושין ואמביא גט או חכם שאסר את האשה: וגירושין. דהכא אמת הרגתיו הרגווהו ומש"ה כשנתגרשה משני זה מותרת לשלישי שעדיין לא הוחזקה בחדם ריעותה חרי זימני: אסור באמה ובחה ואחותה. כדמפרש טעמה לקמן שמה לאחר שישה את אמה או את בתה חזנה זו עמו ובזנות קמא לא הוה מיתסר באמה ובקרובותיה דקי"ל (לקמן דף 11.) נושאין על האנוסה ועל המפותה דלא נאסרו קרובות אשה על האיש אא"כ קדשה לראשונה דאישות כתיב בה וקיחה שיכי יקח איש את אשה ואת אמה (ויקרא כ) אבל משנשא את אמה ואת בתה עומדת הנטענת הראשונה עליו בכרת דתנן (לקתן מ.) האונס והמפתה על הנשואה חייב וה"נ אמאי מותרת לבניהם ליחוש שמא עלח זמה היה ביניהם לישא את בנו של זה ויהא זה רגיל אללה: נשי לא אסרו (6). שכיבת זנות הקרובה את אשתו גמורה עליו הילכך לא קפדא אשתו ושתקה וחיישינן אבל גברי דאסרי שכיבתן אהדדי דאשה המזנה אסורה לבעלה קפיד בעל ורחיק האי מיניה: א"ה. דבגברי לא חיישינן לזנות שיזנה קרובו עם אשתו לאביו של מתיר נמי תשתרי ואמאי תני לבניהן ולאחיהן ולא תני נמי לאביהן: **לא מיבעיא לאביו**. של מתיר דמותרות ולא חיישינן שמא יזנה מחיר זה עמה: דבויו מיניה. °בוש הוא מאביו ואימתו עליו:

הדרן עלך כיצד אשת אחיו

ארבעה אחין. ולא מסייבמוס. מפרש טעמא בגמ' משום זיקה דכיון דתרוייהו זקיקן להאי ולהאי קמא דמייבם פגע באחות זקוקתו דהוים כאשתו: איסור ערוה. כגון חמותו ואם חמותו: ומותר באחותה. דלאו אחות זקוקה היא דערוה לאו קמיה רמים לייבומי: איסור מלוה. רמיא קמיה מדאורייתא הלכך אסור באחותה דאחות זקוקה היא: אחותה (ב' כשהיא יבמתה. פ' אחותה של ערוה ³ (כשהיא יבמתה) אשת אחי בעלה כשנופלת עמה לייבום: או **חוללה או מהייבמה.** דלאו אחות זקוקתו היא דערוה לא רמיא קמיה: גבו' יש זיקה. כלומר חומרת זיקה לשוויי אחות זקוקתו כאחות אשתו. ובמס' נדרים (דף עד.) פליגי בה איכא למ"ד זקוקתו כאשתו להפרת נדרים ולאסור קרובות ואיכא למ"ד אין זיקה ובפרקין דלעיל (דף מ:) איפליגו בה רב הונא ורב יהודה: **מתרי בתי.** משני אחין נפלו: **מיית** אידך. ונפלה קמיה דהאי ונפקא משום אחות אשתו בלא חלילה וייבום הלכך אמרי׳ להו חלולו דאי נמי מיית אידך אח לבתר חלילה דחד הדר האי חולן וחלך לה: **סלפא נמי**. מאי שנא דנקט ד' אחין אי אמרת בשלמא יש זיקה אשמעי' רבותא דאע"ג דתרי אחי נינהו ולא אלימא זיקתו דקמא דמייבם דמצינו למימר ההיא רמיא קמיה ואחותה קמי אחיו ואפ״ה אסור וכ״ש שלשה אחין ב' מהם נשואים שמי אחיות ומתו ונפלו שתיהן לפני זה שתיהן אסורות דתרוייהו עליה רמיא חיקתו חמורה וכי נסיב הוי פגע באחות זקוקתו אלא אי משום ביטול מצות יבמין אפי' חלחה נמי ומתו השנים הנשוחים שתי אחיות שתיהן חולצות דאי מייבם חדה נפקה אידך בולה כלום: חמשה

: סעיף

תוספות ישנים ש"מ יש זיקה. וא"מ א"כ לחלון לחדא ולייבם לחדא וי"ל נזרה דלחה חייבה באחות זקוקתו. ולא נהירא דכיון דקאמר ש"מ יש זיקה א"כ אין לגזור דלמא מייבס אין לגזור דלמא מייבס ברישה דטעם של זיקה פשוט הוא ולה יטעו כמו שאפרש לקמן בע"ה. טליו שעה אחת שוב לא יבא עריו שעם חחת שוב נחינת לה היתר עולמית וא"ת לרב דלא סבר כן לקמון (דף מ:) מאי איכא למימר. וי"ל דמ"מ מוקים לה להך משנה כר' אליעור דאמר כיון שנאסרה פעם אחת שוב אין לה היתר אף באיסורא דרבנן כי הכא במיסורת דרבען כי הכם דמין המיסור רק משום מחות זקוקמו. והא דרייקינן לקמן (דף כת.) מדסיפא ר' אליעזר רישא לאו ר' אליעזר זהו לרבי יותן של כר כלא סבר כן איין הוכל לב משני דודאי חוללת דמתני' חדא אבל האחרת אה"נ דמייבמה ואע"ג דבגמ' דחי לה] רב לא יסבור האי דיחוי:

תום' חד מקמאי ארבעה אחין שנים מהם נשואים ב' אחיות ומתו הנשואין לאחיות הרי אלו חולצוח ולא מחייכמוח בדאיכא צרות כיון דחליצת צרות מעולה מאחרות חליץ לצרות ולא לאחיות דקי"ל כשמואל . דאמר ב' יבמות הבאות דאמר ב יבנות הב..... מבי בתים חלץ (ליבמות) [לאחיות] לא נפטרו [לאחיות] -הצרות לצרות נפטרו אחיו׳ רלא אלימא זיקה לשוויה צרה כערוה ומי׳ אי חליץ לאחיות אהני למפטר נפשה. אבל לכתחלה אמרינן ליה דיחלוץ לצרות שהיא חליצה מעולה מן האחיות. אבל היכא דליכא צרות לא אפשר דלא למחלע לאחיות והוי יודע פסולה צריכה לחזור על האחיו שתי האחיות כל משני האחין. ולפי דעתי הלכחא כרכ כהא אט"ג הלכתא כרב באסורא וראיה לדרר פסק זה ממה ר"ג] גבי פלוגתא דרבי ורבנן כשקדשה לשם יבמות דרבנן כרב ור" כשמואל וקי"ל כרבנן ורב . אשי נמי אמר התם דכו״ע

חליצה פסולה אינה פוטרת היינו כרב אלמא הלכתא כרב אע"ג דכתב הרב אלפס דכל הני שינויי לא סמכינן עלייהו והרב אלפס כתב דברי רב ודברי שמואל ולא פסק הלכתא כחד מנייהו ואולי סמך על הכלל שבידינו :דהלכתא כרב באיסורא